Henrik Roonemaa

Mõni aeg tagasi sattusin vestlema minust põlvkonna jagu vanemate haritlastega, ja nagu ikka tihti juhtub, läks ühel hetkel jutt poliitikale. Nemad ütlesid, et ei saa üldse aru, millega tegeleb Eesti president Toomas Hendrik Ilves: mis asju ta ajab, mis on talle oluline, mida ta väärtustab, mida olulistest asjadest arvab. See oli väga üllatav, sest minu jaoks pole ükski teine Eesti president olnud nii nähtav ning selgete seisukohtade ja väärtustega kui Ilves. Siis tuli välja, et nad keegi ei kasuta Twitterit. Minu jaoks jällegi on Twitter igapäevane lahutamatu kaaslane. Ja president Ilvese jaoks ka.

Twitteri-voogusid analüüsiva veebisaidi Tweetails andmetel postitab president Ilves keskmiselt 31,43 säutsu (sõnumit) päevas. Selle sees on nii ta enda kirjutatu kui ka teiste postitatud säutsude kordused – esiletõsted üldisest infovoost, mida president on pidanud piisavalt tähtsaks, et ka oma ligi 30 000 jälgijale neid korrata.

Tweetails hindab, et president kulutab Twitteris 20 tundi kuus ning kõige rohkem sissekandeid teeb ta laupäeviti, kõige aktiivsem aeg on hilisõhtud.

Eestil on justkui kaks presidenti. On see president Ilves, keda näeb «Aktuaalses kaameras», rääkimas vist tihti asjadest, millest ta peab rääkima. Ja see president Ilves, keda näeb Twitteris, tavaliselt rääkimas asjadest, millest ta tahab rääkida.

Twitteris on meil president, kes võtab kirglikult sõna Venemaa ja Ukraina teemadel: postitab linke maailmatasemel analüüsidele, uudistele ja sõnavõttudele ning kasutab iga võimalust veenda maailma selles, et Venemaasse ei tasu sinisilmselt suhtuda (tema viimase aja säutsudes enim esinenud sõnad on «Ukraina», «Venemaa», «NATO» ja «Putin» ning üle poole viimase kuu aja säutsudest on olnud Venemaa või Ukraina teemal).

President, kes promob väsimatult Eesti ITd: meie e-riiki ja idufirmasid, IT-haridust ja muid e-saavutusi. President, kes soovitab teistele eesti muusikat, raamatuid ja kunsti, kes tuletab küüditamise aastapäevadel maailmale eestlaste kallal toime pandud terrorit valusalt meelde,

kes jaaniööl näitab maailmale Eesti maagilisi valgeid öid ning laulupeo ajal selle suurust ja võimsust.

Just sellesama laulupeo, millel tehtud selfi osa eestlasi väga pahandas ning kus ta väidetavalt vaatas liiga palju oma telefoni ja liiga vähe koorilauljaid.

Iga Eesti president on pidanud päris palju ise oma rolli mõtestama ning president Ilves on otsustanud olla palju rohkem näoga välismaa poole, kui oli näiteks Arnold Rüütel. Üks kanaleid, mida ta selle jaoks efektiivselt kasutab, on Twitter.

Analüüsiteenuse Followerwonk andmetel on üle 24 000 inimese ehk 86 protsenti president Ilvese jälgijatest Twitteris ingliskeelsed, mis tähendab, et keskmiselt 31,43 korda päevas ütleb meie president midagi, mis jõuab otse kümnete tuhandete välismaa inimeste arvutitesse ja telefoniekraanidele. Paljud neist on mõjukad poliitikud, ametnikud, ajakirjanikud ja nii edasi.

Milline teine Eesti asutus või inimene jõuaks regulaarselt nii suure ja mõjuka ingliskeelse auditooriumini? Kas meil üldse on sellist? Tõenäoliselt on president Ilves üksinda suurema auditooriumiga kui näiteks ERRi ingliskeelne uudisteportaal, eriti kui veel arvestada, et tema sissekannete jagamisel kasvab auditoorium mitmekordseks.

Seega võiks ehk laulupeoselfile ning liigsele telefoni vaatamisele läheneda hoopis nii, et president Ilves ei istunud seal niisama, vaid tegi tööd, esindas ja esitles Eestit maailmale. Eesti inimeste arusaamad, mis see presidendi töö on, lähevad lihtsalt kohati lahku.

Artikkel Postimehe veebilehel .